

॥ ८२ ॥ ८३ ॥ ८४ ॥ ८५ ॥ ८६ ॥ अस्त्रायमाणकौरुदंतौ ॥ ८७ ॥ नौआवयोः ॥ ८८ ॥ ८९ ॥ ९० ॥ ९१ ॥ ९२ ॥ प्रज्ञाचक्षुरंधः ॥ ९३ ॥ ९४ ॥ ९५ ॥ ९६ ॥ ९७ ॥ ९८ ॥ ९९ ॥ ध्रियेतां
 सत्यवानुवाच शिरोरुजानिवृत्तामेस्वस्थान्यंगानिलक्षये ॥ मातापितृभ्यामिच्छामिसंगमं त्वत्पसादजं ॥ ८२ ॥ न कदाचिद्विकालं हि गतपूर्वो मया श्रमः ॥
 अनागतायां संध्यायां मातामे प्ररुणद्धि मां ॥ ८३ ॥ दिवापि मयि निष्कृतिसंतप्येते गुरुमम ॥ विचिनोति हि मां तातः सहैवाश्रमवासिभिः ॥ ८४ ॥ मात्रापित्राच
 सुभृशंदुःखिताभ्यामहंपुरा ॥ उपालब्धश्च बहुशश्चिरेणागच्छसीति हि ॥ ८५ ॥ कात्ववस्था तयोरद्यमदर्थमिति चिंतये ॥ तयोरदृश्ये मयि च महदुःखं भविष्यति
 ॥ ८६ ॥ पुरामामूच तु श्वैवरात्रावस्त्रायमाणकौ ॥ भृशंसुदुःखितौ वृद्धौ बहुशः प्रीतिसंयुतौ ॥ ८७ ॥ त्वया हीनौ न जीवावमुदूर्तमपि पुत्रक ॥ यावद्दरिष्यसे पुत्र
 तावन्नौ जीवितं ध्रुवं ॥ ८८ ॥ वृद्धयोरंधयोर्दृष्टिस्त्वयिवंशः प्रतिष्ठितः ॥ त्वयि पिंडश्च कीर्तिश्च संतानं चावयोरिति ॥ ८९ ॥ माता वृद्धापिता वृद्धस्तयोर्यष्टिरहं कि
 ल ॥ तौरात्रौ मामपश्यंतौ कामवस्थांगमिष्यतः ॥ ९० ॥ निद्रायाश्चाभ्यसूयामियस्याहेतोः पितामम ॥ माता च संशयं प्राप्तामल्लुतेन पकारिणी ॥ ९१ ॥ अहं च
 संशयं प्राप्तः कृच्छ्रामापदमास्थितः ॥ मातापितृभ्यां हि विनानाहं जीवितुमुत्सहे ॥ ९२ ॥ व्यक्तमाकुलया बुद्ध्या प्रज्ञाचक्षुः पितामम ॥ एकैकमस्यां वेलायां पृच्छ
 त्याश्रमवासिनं ॥ ९३ ॥ नात्मानमनुशोचामियथाहं पितरं शुभे ॥ भर्तारं चाप्यनुगतां मातरं परिदुर्बलं ॥ ९४ ॥ मल्लुतेन हि तावद्यसंतापं परमेष्ठ्यतः ॥ जीवंताव
 नु जीवामि भर्तव्यौ तौ मयेति ह ॥ ९५ ॥ तयोः प्रियं मे कर्तव्यमिति जानामि चाप्यहं ॥ मार्कण्डेय उवाच एवमुक्त्वा स धर्मात्मा गुरुभक्तो गुरुप्रियः ॥ ९६ ॥
 उच्छ्रित्य बाहू दुःखार्तः सुस्वरं प्ररुरोद ह ॥ ततो ब्रवीत्तथा दृष्ट्वा भर्तारं शोककर्षितं ॥ ९७ ॥ प्रमृज्याश्रूणि नेत्राभ्यां सावित्री धर्मचारिणी ॥ यदि मे स्तितपस्तसं यदि
 दत्तं द्रुतं यदि ॥ ९८ ॥ श्वश्रूश्च शुरभर्तृणां मम पुण्यास्तु शर्वरी ॥ न स्मराम्युक्तपूर्ववैश्वरेष्वप्यनृतांगिरं ॥ ९९ ॥ तेन सत्येन तावद्यध्रियेतां श्वशुरौ मम ॥ सत्य
 वानुवाच कामये दर्शनं पित्रो र्याहिसावित्रीमाचिरं ॥ १०० ॥ पुरामातुः पितुर्वापि यदि पश्यामि विप्रियं ॥ न जीविष्ये वरारोहे सत्येनात्मानमालभे ॥ १ ॥
 यदि धर्मे च ते बुद्धिर्मां चेज्जीवंतमिच्छसि ॥ मम प्रियं वा कर्तव्यं गच्छावाश्रममंतिकात् ॥ २ ॥ मार्कण्डेय उवाच सावित्री तत उत्थाय केशान्संयम्य भाविनी ॥
 पतिमुत्थापयामास बाहुभ्यां परिगृह्य वै ॥ ३ ॥ उत्थाय सत्यवांश्चापि प्रमृज्यांगानि पाणिना ॥ सर्वादिशः समालोक्य कठिने दृष्टिमादधे ॥ ४ ॥ तमुवाचा यसा
 वित्री श्वः फलानि हरिष्यसि ॥ योगक्षेमार्थमेतं तेनेष्यामि परशुत्वहं ॥ ५ ॥

जीवेतां श्वशुरौ श्वश्रूश्च शुरौ ॥ १०० ॥ १०१ ॥ २ ॥ ३ ॥ कठिने फलपूर्णे पात्रे ॥ ४ ॥ ५ ॥